

WYROK TRYBUNAŹU (trzecia izba)

z dnia 14 kwietnia 2016 r. (*)

Odesłanie prejudycjalne – Swoboda przedsiwziorczości – Artykuł 49 TFUE – Przepisy państwa członkowskiego nakładające na instytucje kredytowe obowiazek przekazania organom podatkowym informacji dotyczacych aktywów zmarlych klientów do celów poboru podatku od spadków – Zastosowanie tych przepisów do oddziałów z siedzibą w innym państwie członkowskim, w którym tajemnica bankowa co do zasady zakazuje takiego przekazania

W sprawie C-522/14

majacej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, zlozony przez Bundesfinanzhof (federalny trybunał finansowy, Niemcy) postanowieniem z dnia 1 października 2014 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 19 listopada 2014 r., w postpowaniu:

Sparkasse Allgäu,

przeciwko

Finanzamt Kempten,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: L. Bay Larsen, prezes izby, D. Šváby, J. Malenovský, M. Safjan i M. Vilaras (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postpowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Sparkasse Allgäu przez W.R. Buba, Rechtsanwalt,
- w imieniu Finanzamt Kempten przez L. Bachmanna, działajacego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego i B. Beutlera, działajacych w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu greckiego przez A. Dimitrakopoulou oraz A. Magrippi, działajace w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu polskiego przez B. Majczyną, działajacego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez W. Möllsa oraz M. Wasmeiera, działajacych w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 26 listopada 2015 r.,
wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 49 TFUE.

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy Sparkasse Allgäu a Finanzamt Kempten (urzędem skarbowym w Kempten) w przedmiocie odmowy przez tę instytucję kredytową przekazania temu urzędowi informacji dotyczących rachunków prowadzonych w jej niesamodzielnym oddziale w Austrii dla osób, które w chwili śmierci miały rezydencję podatkową w Niemczech.

Ramy prawne

Prawo Unii

Dyrektywa 2006/48

3 Artykuł 23 dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz.U., 2006, L 177, s. 1) stanowi:

„Państwa członkowskie zapewniają, że każda instytucja kredytowa posiadająca zezwolenie udzielone przez właściwe organy innego państwa członkowskiego i nadzorowana przez te organy może prowadzić na ich terytoriach rodzaje działalności wymienione w załączniku I, zgodnie z art. 25, [art.] 26 ust. 1–3, art. 28 ust. 1 i 2 i art. 29–37 przez zaopiniowanie oddziału lub poprzez świadczenie usług, pod warunkiem że taka działalność jest objęta wyżej wymienionym zezwoleniem”.

4 Wśród rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2006/48 znajduje się między innymi „[p]rzyjmowanie od ludności depozytów i innych środków podlegających zwrotowi”.

5 Artykuł 31 wspomnianej dyrektywy stanowi:

„Artykuły 29 i 30 nie mają wpływu na uprawnienia przyjmujących państw członkowskich do podejmowania właściwych środków celem zapobiegania nieprawidłowościom popełnianym na ich terytoriach, które pozostają w sprzeczności z przepisami prawnymi przyjętymi w interesie dobra ogólnego, lub wymierzania kar za owe nieprawidłowości. Do uprawnień takich należą, między innymi, możliwości zakazywania instytucjom kredytowym naruszającym przepisy inicjowania wszelkich dalszych transakcji na terytoriach tych państw”.

Dyrektywa 2011/16

6 Artykuł 8 ust. 3a dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. 2011, L 64, s. 1), zmienionej dyrektywą Rady 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 359, s. 1) (zwanej dalej „dyrektywą 2011/16”), stanowi:

„Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zobowiązania swoich »raportujących instytucji finansowych« do wykonywania zasad sprawozdawczych i zasad należytej

staranności zawartych w załącznikach I i II oraz do zapewnienia skutecznego wdrożenia i przestrzegania tych zasad zgodnie z załącznikiem I sekcja IX.

Na mocy mających zastosowanie zasad sprawozdawczych i zasad należytej staranności zawartych w załącznikach I i II w/a?ciwy organ ka?dego pa?stwa cz?onkowskiego w drodze automatycznej wymiany i w terminie okre?lonym w ust. 6 lit. b) przekazuje w/a?ciwemu organowi ka?dego innego pa?stwa cz?onkowskiego nast?puj?ce informacje odnosz?ce si? do okresów rozliczeniowych pocz?wszy od dnia 1 stycznia 2016 r. i dotycz?ce »rachunku raportowanego«:

- a) imi? i nazwisko/nazw?, adres, numer(y) identyfikacyjny podatnika (NIP) oraz dat? i miejsce urodzenia (w przypadku osób fizycznych) ka?dej »osoby raportowanej«, która jest »posiadaczem rachunku«, a w przypadku jakiegokolwiek »podmiotu«, który jest »posiadaczem rachunku« i który – po zastosowaniu zasad należytej staranności zgodnych z załącznikami – zostanie zidentyfikowany jako kontrolowany przez co najmniej jedn? »osob? kontroluj?c?« b?d?c? »osob? raportowan?« – nazw?, adres i numer(y) NIP tego »podmiotu« oraz imi? i nazwisko, adres, numer(y) NIP oraz dat? i miejsce urodzenia ka?dej »osoby raportowanej«;
- b) numer rachunku (lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru);
- c) nazw? i numer identyfikacyjny (o ile taki jest) »raportuj?cej instytucji finansowej«;
- d) saldo rachunku lub warto?? (w tym, w przypadku »pieni??nej umowy ubezpieczenia« lub »umowy renty« – »warto?? pieni??n?« lub »warto?? wykupu«) ustalony na koniec odno?nego roku kalendarzowego lub innego stosownego okresu sprawozdawczego lub – je?eli rachunek zosta? zamkni?ty w ci?gu danego roku lub okresu – informacj? o jego zamkni?ciu;

[...].

7 Na podstawie sekcji VIII cz??? D pkt 1 załącznika I do dyrektywy 2011/16 wyrażenie „rachunek raportowany” oznacza w szczególności rachunek finansowy prowadzony przez raportuj?c? instytucj? finansow? z pa?stwa cz?onkowskiego i znajduj?cy si? w posiadaniu co najmniej jednej osoby raportowanej, pod warunkiem ?e zostanie on zidentyfikowany jako taki na mocy procedur należytej staranności opisanych w sekcjach II–VII tego załącznika.

Prawo niemieckie

8 Zgodnie z § 33 ust. 1 Erbschaftsteuer- und Schenkungsteuergesetz (ustawy o podatku od spadków i darowizn, zwanej dalej „ErbStG”) podmioty zajmuj?ce si? zawodowo przechowywaniem lub zarz?dzaniem cudzym majątkiem s? zobowi?zane do pisemnego powiadamiania organu podatkowego w/a?ciwego do spraw podatku od spadków o zdeponowanych u nich sk?adnikach majątkowych i wierzytelnościach wchodz?cych w sk?ad majątku osoby zmarzej w chwili jej ?mierci.

Prawo austriackie

9 Zgodnie z § 9 ust. 1 i 7 Bankwesengesetz (ustawy o bankowości, zwanej dalej „BWG”) oddziały instytucji kredytowych z siedzib? w innych pa?stwach cz?onkowskich mog? prowadzi? dzia?alno?? w Austrii, przy czym zobowi?zane s? przestrzega? szeregu przepisów prawa austriackiego, wśród których znajduje si? § 38 BWG.

10 Paragraf 38 BWG ma nast?puj?ce brzmienie:

„1. Instytucje kredytowe, ich wspólnicy, członkowie organów, pracownicy oraz osoby dzia?aj?ce w innej funkcji na rzecz instytucji kredytowych nie mog? ujawnia? lub te?

wykorzystywa? tajemnic powierzonych im lub te? udost?pnionych wy??cznie na podstawie umowy handlowej z klientem [...] (tajemnica bankowa) [...].

2. Tajemnica bankowa nie obowi?zuje:

[...]

5) je?eli klient w sposób wyra?ny i na pi?mie wyra?a zgod? na ujawnienie tajemnicy;

[...]”.

11 W § 101 BWG przewidziano sankcj? karn? w wypadku naruszenia tajemnicy bankowej.

Post?powanie g?ówne i pytanie prejudycjalne

12 Sparkasse Allgäu jest instytucj? kredytow? w rozumieniu dyrektywy 2006/48, dzia?aj?c? na podstawie zezwolenia wydanego przez organy niemieckie. Instytucja ta prowadzi mi?dzy innymi niesamodzielny oddzia? w Austrii.

13 W dniu 25 wrze?nia 2008 r. urz?d skarbowy w Kempten wezwa? Sparkasse Allgäu do przekazania informacji wymaganych na podstawie § 33 ErbStG za okres od dnia 1 stycznia 2001 r. w odniesieniu do klientów jej austriackiego oddzia?u b?d?cych rezydentami niemieckimi w chwili ich ?mierci.

14 Sparkasse Allgäu wnios?a odwo?anie od tej decyzji, które zosta?o oddalone, podobnie jak jej skarga do s?du pierwszej instancji. W tej sytuacji skar??ca w post?powaniu g?ównym wnios?a rewizj? do Bundesfinanzhof (federalnego trybuna?u finansowego, Niemcy).

15 S?d odsy?aj?cy zastanawia si?, czy § 33 ust. 1 ErbStG ogranicza swobod? przedsi?biorczo?ci, mimo ?e obowi?zek zawiadomienia dotyczy w takim samym stopniu wszystkich niemieckich instytucji kredytowych. Z uwagi na ten obowi?zek niemieckie instytucje kredytowe s? zniech?cane do wykonywania dzia?alno?ci gospodarczej za po?rednictwem oddzia?u w Austrii. Jednak?e s?d ten zastanawia si? te? nad kwesti?, po pierwsze, czy ograniczenie swobody przedsi?biorczo?ci mo?e równie? wynika? z ??cznego skutku przepisów prawa pa?stwa cz?onkowskiego siedziby instytucji kredytowej, czyli Republiki Federalnej Niemiec, oraz przepisów prawa pa?stwa cz?onkowskiego, w którym znajduje si? oddzia?, czyli Republiki Austrii, a po drugie, któremu pa?stwu cz?onkowskiemu nale?y przypisa? takie ograniczenie.

16 W tych okoliczno?ciach Bundesfinanzhof (federalny trybuna? finansowy) postanowi? zawiesi? post?powanie i zwróci? si? do Trybuna?u z nast?puj?cym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy swoboda przedsi?biorczo?ci (art. 49 TFUE, dawniej art. 43 WE) stoi na przeszkodzie uregulowaniu pa?stwa cz?onkowskiego, zgodnie z którym instytucja kredytowa z siedzib? w kraju w wypadku ?mierci spadkodawcy b?d?cego rezydentem jest zobowi?zana do zawiadomienia urz?du skarbowego w?a?ciwego w kraju dla podatków od spadków tak?e o sk?adnikach maj?tkowych przechowywanych lub zarz?dzanych przez niesamodzielny oddzia? tej instytucji kredytowej w innym pa?stwie cz?onkowskim, je?eli w tym innym pa?stwie cz?onkowskim nie istnieje porównywalny obowi?zek zawiadomienia, a instytucje kredytowe s? tam obj?te tajemnic? bankow?, której naruszenie zagro?one jest sankcjami karnymi?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

17 Poprzez swoje pytanie s?d odsy?aj?cy d??y zasadniczo do ustalenia, czy art. 49 TFUE nale?y interpretowa? w ten sposób, ?e sprzeciwia si? on uregulowaniu pa?stwa cz?onkowskiego,

które zobowiązuje instytucje kredytowe z siedzibą w tym państwie członkowskim do zgłoszenia organom krajowym aktywów przechowywanych lub zarządzanych w ich niesamodzielnych oddziałach z siedzibą w innym państwie członkowskim w wypadku śmierci właściciela tych składników majątkowych będącego rezydentem tego pierwszego państwa członkowskiego, podczas gdy drugie państwo członkowskie nie przewiduje porównywalnego obowiązku zawiadomienia, a instytucje kredytowe są tam objęte tajemnicą bankową, której naruszenie zagrożone jest sankcjami karnymi.

18 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że art. 49 TFUE nakazuje zniesienie ograniczeń w swobodzie przedsiębiorczości. Zgodnie tym postanowieniem swoboda ta dla podmiotów pochodzących z jednego z państw członkowskich obejmuje dostęp na terytorium innego państwa członkowskiego do podejmowania i wykonywania działalności na własny rachunek oraz zakładania i prowadzenia przedsiębiorstw na warunkach określonych w przepisach państwa przyjmującego dla jego własnych podmiotów. Zniesienie ograniczeń w swobodzie przedsiębiorczości dotyczy także ograniczeń w zakładaniu agencji, oddziałów i filii przez podmioty z państwa członkowskiego prowadzące działalność na terytorium innego państwa członkowskiego (zob. w szczególności wyroki: z dnia 28 stycznia 1986 r., Komisja/Francja, 270/83, EU:C:1986:37, pkt 13; z dnia 29 kwietnia 1999 r., Royal Bank of Scotland, C-311/97, EU:C:1999:216, pkt 22; z dnia 23 lutego 2006 r., CLT-UFA, C-253/03, EU:C:2006:129, pkt 13).

19 Na mocy art. 54 akapit drugi TFUE osoby prawne prawa publicznego, z wyjątkiem tych, których działalność nie jest nastawiona na osiągnięcie zysków, stanowi również spółki, do których ma zastosowanie art. 49 TFUE. Według informacji przedstawionych przez sąd odsyłający Sparkasse Allgäu jest osobą prawną prawa publicznego, do której ma zastosowanie art. 49 TFUE.

20 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, nawet jeżeli, zgodnie z ich brzmieniem postanowienia traktatu FUE dotyczą swobody działalności gospodarczej mają na celu zapewnienie krajowego traktowania w przyjmującym państwie członkowskim, to jednak sprzeciwia się one temu, by państwo członkowskie pochodzenia ograniczało podejmowanie działalności w innym państwie członkowskim przez swojego obywatela lub przez spółkę utworzoną zgodnie z jego prawem (wyrok z dnia 21 maja 2015 r., Verder LabTec, C-657/13, EU:C:2015:331, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).

21 Należy również przypomnieć, że z § 33 ust. 1 ErbStG wynika, iż podmioty zajmujące się zawodowo przechowywaniem lub zarządzaniem cudzym majątkiem są zobowiązane do pisemnego powiadamiania organu podatkowego właściwego do spraw podatku od spadków o powierzonych im składnikach majątkowych i wierzytelnościach wchodzących w skład majątku osoby zmarłej w chwili jej śmierci.

22 Należy stwierdzić, że przepis ten jest sformułowany ogólnie i nie ustanawia rozróżnienia w zależności od miejsca, gdzie jest przechowywany lub zarządzany cudzy majątek, jakiego dotyczy. W konsekwencji skarżąca w postępowaniu głównym, która jest osobą prawną utworzoną zgodnie z prawem niemieckim i mającą siedzibę w Niemczech, podlega obowiązkowi wynikającemu z tego przepisu nie tylko w odniesieniu do rachunków prowadzonych przez jej różne agencje i oddziały w Niemczech, lecz także w odniesieniu do rachunków otwartych w jej niesamodzielnym oddziale w Austrii.

23 Sąd odsyłający zastanawia się nad kwestią, czy działalność niemieckiej instytucji kredytowej, która utworzyła oddział w Austrii, została utrudniona ze względu zarazem na obowiązek przekazywania informacji przewidziany w § 33 ust. 1 ErbStG i obowiązek przestrzegania w Austrii tajemnicy bankowej chronionej przez § 38 ust. 2 i § 101 BWG. W tym względzie sąd ten wskazuje, że aby spełnić te dwa obowiązki, instytucja kredytowa znajdująca

si? w sytuacji skar??cej w post?powaniu g?ównym jest zobowi?zana do ??dania, zgodnie z § 38 ust. 2 pkt 5 BWG, zgody klientów na ewentualne przekazanie dotycz?cych ich informacji w?adzom niemieckim. Wymóg takiej zgody móg?by skutkowa? ewentualnym zwróceniem si? potencjalnych klientów oddzia?u austriackiego takiej instytucji kredytowej do banków austriackich lub austriackich oddzia?ów banków niemieckich, poniewa? ani jedno, ani drugie nie podlegaj? analogicznemu obowi?zkowi przekazywania informacji.

24 Nie mo?na wprowadzie wykluczy?, ?e § 33 ust. 1 ErbStG mo?e zniech?ca? instytucje kredytowe z siedzib? w Niemczech do otwierania oddzia?ów w Austrii, poniewa? przestrzeganie tego obowi?zku stawia je w niekorzystnej sytuacji tylko z tego wzgl?du, ?e podlegaj? one obowi?zkowi, który nie ci??y na instytucjach kredytowych z siedzib? w tym ostatnim pa?stwie cz?onkowskim, nie mo?na jednak z tego wnioskowa?, ?e istnienie tego obowi?zku mo?e zosta? zakwalifikowane jako ograniczenie swobody przedsi?biorczo?ci w rozumieniu art. 49 TFUE.

25 W ?wietle wskazówek dostarczonych przez s?d odsy?aj?cy nale?y bowiem stwierdzi?, ?e w okoliczno?ciach takich jak w post?powaniu g?ównym niekorzystne skutki, jakie móg?by spowodowa? obowi?zek taki jak przewidziany w § 33 ust. 1 ErbStG, wynikaj? z równoleg?ego wykonywania przez dwa pa?stwa cz?onkowskie ich kompetencji w dziedzinie, z jednej strony, regulacji obowi?zków banków i innych instytucji kredytowych wobec ich klientów w odniesieniu do przestrzegania tajemnicy bankowej, a z drugiej strony kontroli podatkowych (zob. podobnie wyroki: Kerckhaert i Morres, C?513/04, z dnia 14 listopada 2006r., EU:C:2006:713, pkt 20; z dnia 6 grudnia 2007r., Columbus Container Services, C?298/05, EU:C:2007:754, pkt 43; z dnia 15kwietnia 2010 r., CIBA, C?96/08, EU:C:2010:185, pkt 25).

26 W szczególno?ci wed?ug prawa niemieckiego przestrzeganie tajemnicy bankowej nie mo?e mie? pierwsze?stwa przed wymogiem polegaj?cym na zapewnieniu skuteczno?ci kontroli podatkowych, nawet je?li § 33 ust. 1 ErbStG w obj?tych nim okoliczno?ciach ustanawia obowi?zek przekazania informacji organom podatkowym, bez zgody posiadacza danego rachunku. Natomiast prawo austriackie w § 38 BWG dokona?o wyboru przeciwnego, bowiem tajemnica bankowa co do zasady powinna by? przestrzegana wobec wszystkich, w??czaj?c organy podatkowe.

27 Co prawda umowa dwustronna zawarta pomi?dzy dwoma zainteresowanymi pa?stwami cz?onkowskimi, tak jak ?rodki podj?te na szczeblu Unii, takie jak automatyczna i obligatoryjna wymiana informacji przewidziana w art. 8 ust. 3a dyrektywy 2011/16, powinny zapewni? wspó?prac? administracyjn? w dziedzinie opodatkowania i w ten sposób w okoliczno?ciach takich jak w post?powaniu g?ównym u?atwi? uzyskanie przez niemieckie organy podatkowe informacji, jakich dotyczy ?rodek b?d?cy przedmiotem post?powania g?ównego.

28 S?d odsy?aj?cy wskazuje jednak, ?e mimo i? istnieje umowa przewiduj?ca wymian? informacji w dziedzinie podatków, zawarta pomi?dzy Republik? Federaln? Niemiec a Republik? Austrii, która wesz?a w ?ycie w dniu 1 marca 2012 r., to jednak ma ona zastosowanie tylko do okresów rozliczeniowych lub lat podatkowych po dniu 1 stycznia 2011 r., których nie dotyczy wniosek skierowany przez urz?d skarbowy w Kempten do Sparkasse Allgäu. Podobnie dyrektywa 2011/16 zosta?a przyj?ta dopiero po wyst?pieniu okoliczno?ci faktycznych, które doprowadzi?y do post?powania g?ównego.

29 Nale?y wi?c stwierdzi?, ?e w stanie prawa Unii w dacie okoliczno?ci faktycznych spornych w post?powaniu g?ównym i w braku wszelkich ?rodków harmonizacyjnych w dziedzinie wymiany informacji na potrzeby kontroli podatkowych pa?stwa cz?onkowskie maj? swobod? nak?adania na krajowe instytucje kredytowe obowi?zku takiego jak w post?powaniu g?ównym, je?li chodzi o ich oddzia?y dzia?aj?ce za granic?, maj?ce na celu zapewnienie skuteczno?ci kontroli podatkowych, z zastrze?eniem, ?e transakcje realizowane w tych oddzia?ach nie b?d? traktowane w sposób dyskryminuj?cy w stosunku do transakcji realizowanych przez ich oddzia?y krajowe (zob.

podobnie wyrok z dnia 6 grudnia 2007 r., Columbus Container Services, C-298/05, EU:C:2007:754, pkt 51, 53; a także postanowienie z dnia 4 czerwca 2009 r., KBC Bank i Beleggen, Risicokapitaal, Beheer, C-439/07 i C-499/07, EU:C:2009:339, pkt 80).

30 Jak już zostało stwierdzone w pkt 22 niniejszego wyroku, § 33 ust. 1 ErbStG zgodnie z jego brzmieniem ma zastosowanie do instytucji kredytowych mających siedzibę w Niemczech, jeżeli chodzi o ich transakcje dokonywane zarówno w Niemczech, jak i za granicą.

31 Sam fakt, że obowiązek zawiadomienia, taki jak w postępowaniu głównym, nie jest przewidziany przez prawo austriackie, nie może prowadzić do wykluczenia możliwości ustanowienia takiego obowiązku przez Republikę Federalną Niemiec. Z orzecznictwa Trybunału wynika bowiem, że swoboda przedsiębiorcy nie może być rozumiana w ten sposób, iż państwo członkowskie jest zobowiązane do ustalenia przepisów podatkowych, a w szczególności obowiązku zawiadomienia takiego jak będący przedmiotem postępowania głównego, w zależności od przepisów innego państwa członkowskiego w celu zagwarantowania w każdej sytuacji wyeliminowania wszelkich nierówności wynikających z przepisów krajowych (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 grudnia 2007 r., Columbus Container Services, C-298/05, EU:C:2007:754, pkt 51; z dnia 29 listopada 2011 r., National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, pkt 62).

32 Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe rozważania, na zadane pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które zobowiązuje instytucje kredytowe z siedzibą w tym państwie członkowskim do zgłoszenia organom krajowym składowych przechowywanych lub zarządzanych w ich niesamodzielnych oddziałach w innym państwie członkowskim w wypadku śmierci właściciela tych składowych będącego rezydentem tego państwa członkowskiego, podczas gdy drugie państwo członkowskie nie przewiduje porównywalnego obowiązku zawiadomienia, a instytucje kredytowe są tam objęte tajemnicą bankową, której naruszenie jest zagrożone sankcjami karnymi.

W przedmiocie kosztów

33 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które zobowiązuje instytucje kredytowe z siedzibą w tym państwie członkowskim do zgłoszenia organom krajowym składowych przechowywanych lub zarządzanych w ich niesamodzielnych oddziałach w innym państwie członkowskim w wypadku śmierci właściciela tych składowych będącego rezydentem tego państwa członkowskiego, podczas gdy drugie państwo członkowskie nie przewiduje porównywalnego obowiązku zawiadomienia, a instytucje kredytowe są tam objęte tajemnicą bankową, której naruszenie jest zagrożone sankcjami karnymi.

Podpisy

* Język postępowania: niemiecki.